

WAT IK JE NIET HEB VERTELD

Emma Robinson

Wat ik je niet heb verteld

Een huwelijk. Twee leugens.
Welke zal ons breken?

Vertaald door
Daniëlle Visser

 oceaan

Oorspronkelijke titel *We Both Have Secrets*. Bookouture, imprint of Storyfire Ltd., Londen

© 2025 Emma Robinson

© 2026 Nederlandse vertaling Daniëlle Visser / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Omslagontwerp Alice Moore Design

Omslagbeeld © Maria Petkova / Trevillion Images

Omslagbewerking bij Barbara

NUR 302

ISBN 9789046835326

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

Voor Nina
Van Jander tot Jumping
Bedankt voor je niet-aflatende steun

Proloog

Voordat ik verder schrijf, wil ik dat je weet dat ik heel veel van je hou. Dat zul je misschien betwijfelen zodra je ontdekt wat ik voor je verborgen heb gehouden, maar het is wel zo. Ik had geen betere echtgenote kunnen wensen. Je bent een geweldige vrouw voor me geweest en een nog betere moeder voor onze meisjes.

Ik wil ook zeggen dat het me echt vreselijk spijt. Wat ik ga vertellen zal ons leven op zijn kop zetten, maar het kan niet anders. Ik heb geprobeerd het voor je verborgen te houden omdat ik je geen pijn wilde doen, maar ik kan het niet langer. Een dubbelleven leiden is niets voor me.

Je verdient de waarheid, maar ik weet niet of we de waarheid te boven zullen komen, Ellen. Ik ben doodsbang dat je me niet zult vergeven...

In haar hand had Ellen een briefje dat ze gehaast uit Roberts notitieboekje had gescheurd. Het papier was vochtig en gekreukt. De woorden brandden in haar gedachten. Ze stond in haar eentje op het strand. Om haar heen zag ze alleen gezinnen. Gelukkige ouders en kinderen die op vakantie waren en tijd met elkaar doorbrachten. Het was nog maar zo kort geleden dat zij zo rondliepen. Robert, Ellen, Grace en Abigail. Hoe was ze hier beland? Op zoek naar haar man om hem te smeken haar de waarheid te vertellen...

Hun meisjes. Ze voelde een steek in haar maag bij de gedachte dat ze hun zou moeten vertellen dat hun ouders gingen scheiden. Ze had voor hen altijd een stabiel gezinsleven gewild, ouders die er voor hen waren. Had ze daar niet haar eigen carrière voor opgegeven, om zo veel mogelijk thuis te zijn?

Maar terwijl de tranen in haar ogen sprongen, moest ze erkennen dat het niet toevallig was dat het nú gebeurde. Abigail was gaan studeren, en dat betekende dat hun gezin nooit meer hetzelfde zou zijn. Ze had gehoopt dat het een nieuwe fase voor haar en Robert zou inluiden.

Daar had hij duidelijk anders over gedacht.

1

Twee dagen eerder

Misschien was deze vakantie echt een vreselijk idee, zoals Robert al had gezegd.

De vlucht van drie uur naar Málaga zat er bijna op, en ze hadden alleen maar iets tegen elkaar gezegd om te overleggen welk smakeloos broodje ze zouden bestellen. Robert was verdiept in zijn boek, een thriller, en Ellen bladerde door een magazine dat ze op het vliegveld had gekocht. Het was meteen duidelijk waarom ze die dingen normaal gesproken niet kocht. Iedereen was jong en mooi, wat haar weer eens duidelijk maakte dat ze dat allebei niet meer was.

Omdat ze er geen zin in had om met een vervelend gevoel opgezadeld te worden, stak ze het magazine in de houder aan de stoel voor haar, achter de brochure van de vliegmaatschappij en het blad met veiligheidsinstructies. Ze haalde een zakje pepermuntballen tevoorschijn en bood Robert er een aan. 'Het zal gek zijn om Lucy weer te zien, hè?'

Robert hield zijn duim tussen de bladzijden van het boek en pakte een pepermuntbal. 'Ik begrijp nog steeds niet helemaal waarom we gaan. We hebben al meer dan twintig jaar geen contact met Lucy gehad. Denk je niet dat het een beetje vreemd zal zijn om bij haar te logeren?'

Omdat hij vlak voor vertrek nog iets had moeten doen voor zijn werk en zij vlug naar de winkels was gerend om een corri-

gerend badpak en strandlakens aan te schaffen waar ze zich niet voor zou schamen, hadden ze elkaar maar heel kort gesproken nadat ze gisteren de vlucht had geboekt. ‘Ik snap wat je zegt, maar het voelde alsof het zo moest zijn nu haar dochter aan dezelfde universiteit gaat studeren als Abigail.’

Vorige week had ze hun jongste dochter Abigail naar haar studentenkamer gebracht, op de campus van de universiteit. Het was een onwerkelijke ervaring geweest. Zij en Robert waren na hun afstuderen in 1998 niet meer op Canterbury geweest. Er was sinds die tijd veel veranderd. Abigails kamer leek meer op een hotelkamer in het middensegment dan een studentenvertrek, en daar was de huur ook naar, maar rondlopen op de campus waar zij en Robert elkaar hadden ontmoet en waar ze verliefd waren geworden, had Ellen toch vervuld met bitterzoete nostalgie.

Robert fronste zijn wenkbrauwen. ‘Nou, Lucy studeerde daar vroeger, net als wij. Misschien heeft ze net zo hard haar best gedaan om haar dochter over te halen om naar Canterbury te gaan als jij onze dochter.’

Een opgetrokken wenkbrauw verzachtte zijn barse toon, en Ellen schoot in de lach. ‘Emily was net Lucy! Toen we er nog maar een kwartiertje waren, stak ze haar hoofd om het hoekje van de deur en stelde ze zichzelf voor. Ze stelde Abbie een heleboel vragen. Toen vertelde ik dat wij daar vroeger ook hadden gestudeerd en ontdekte ik dat ze Lucy’s dochter was. Ik kon mijn oren niet geloven toen ze de meisjesnaam van haar moeder noemde.’

Ze wist zeker dat ze hem dit allemaal al verteld had. Luisterde hij eigenlijk weleens naar wat ze zei?

Robert sloeg zijn boek weer open en liet zijn blik over de bladzijde gaan om te kijken waar hij was gebleven. ‘En toen vertelde zij Lucy over jou en daarom zitten we nu in het vliegtuig om bij haar in Málaga te gaan logeren.’

‘We hadden al eens gezegd dat we een paar dagen weg wilden als Abigail aan de universiteit was begonnen. Lucy’s uitnodiging kwam precies op het juiste moment.’

Ze zei maar niet dat ze hem vaak genoeg hints had gegeven om duidelijk te maken dat ze wilde dat hij een keer iets zou boeken. De afgelopen week had ze het heel druk gehad met inpakken voor Abigail, lijstjes afwerken en lastminutetripjes naar IKEA om keukenspulletjes voor Abigail te kopen, maar hij had niets gedaan. Hij was ook niet degene geweest die Abigail naar de universiteit had gebracht en die later misselijk was weggereken omdat het achterlaten van hun dochter zo’n mijlpaal was. Hij had het weer druk gehad met zijn werk, iets wat de laatste tijd steeds vaker het geval was. Voor iemand die zagezegd niet van zijn baan als medisch vertegenwoordiger hield, besteedde hij er wel veel tijd aan.

Hij vouwde het hoekje van zijn bladzijde om en legde het boek op het plankje voor hem. ‘Maar het is wel een beetje raar, toch? “Hé, we hebben elkaar al meer dan twintig jaar niet gesproken, maar willen jullie morgen naar Spanje vliegen en bij mij komen logeren?”’

Ellen was blij dat ze zijn aandacht had en verschoof een beetje op haar plek om hem aan te kunnen kijken. ‘Zo ging het niet echt. Ik vertelde haar dat we een week vrij hadden genomen, maar dat we nog geen plannen hadden, en het is ook niet alsof ze een vreemde voor ons is. We waren vroeger toch echt goede vrienden? Blijkbaar wil ze weer contact met ons, anders zou ze Emily niet gevraagd hebben om mijn nummer te vragen aan Abbie.’

Met een frons op zijn voorhoofd keek Robert naar de cover van zijn thriller, met een afbeelding van een man die een helder-oranje zonsondergang tegemoetliep, in een overhemd met opgerolde mouwen. ‘Het zou prettig zijn geweest als je het in elk geval even had overlegd voordat je de vlucht boekte.’

Ze ging weer verzitten en keek naar de stoel voor haar. ‘Ik dacht dat het een leuke verrassing zou zijn.’

Er klonk een schelle stem door de intercom. ‘Cabinepersoneel, bereid u voor op de landing.’

Het was onprettig druk in de bagagehal. Groepjes mensen schuifelden rond, ongeduldig wachtend tot de bagageband piepend op gang zou komen, hun bagage zou arriveren en ze aan hun vakantie zouden kunnen beginnen. Jonge geliefden hielden elkaars hand vast en luisterden muziek met maar één koptelefoon, gezinnen waren druk in de weer met onrustige peuters die ze niet uit het oog wilden verliezen, en er waren stellen zoals zij, van wie de kinderen het nest hadden verlaten.

Ellen had wel verwacht dat ze zich een beetje verloren zou voelen als Abigail uit huis zou zijn, maar ze had niet verwacht dat de verandering zo groot zou zijn nu hun jongste kind het huis had verlaten. Canterbury was minder dan twee uur rijden van hun woning in Sussex, maar het had net zo goed op de maan kunnen zijn. Nadat Ellen Abigail had achtergelaten op de campus, was ze naar huis gereden en was ze in de deuropening van Abbies slaapkamer gaan staan. De kamer lag vol kleding die Abigail toch niet had meegenomen. Ellen miste haar toen al vreselijk, het voelde alsof ze een amputatie had ondergaan.

Met zijn armen over elkaar en zijn voeten licht gespreid stond Robert klaar om op hun bagage af te springen zodra die in zicht zou komen. In zijn gekreukte linnen jasje en zijn donkerblauwe spijkerbroek zag hij eruit als een personage uit zijn boek. Een diplomaat, misschien. Ze boog zich naar hem toe en gaf hem een zachte por met haar elleboog. ‘Lucy heeft een zwembad. Je bent gek op zwemmen.’

Met een zucht liet hij zijn armen langs zijn lichaam zakken en zijn hoofd hangen – uit irritatie, of verontschuldigend. ‘Je

hoeft dit tripje niet bij me aan te blijven prijzen, Ellen. Ik weet dat ik een beetje chagrijnig ben geweest, sorry. Ik vind het gewoon wat ongemakkelijk. Als jij en Lucy zulke goede vriendinnen waren, waarom hebben jullie dan niet gewoon contact gehouden? Maar ik zei dat ik zou meegaan. En ik ben er.'

Fysiek, ja. Maar er was de laatste tijd zo'n grote kloof tussen hen... Ze praatten alleen maar over de meisjes, of over werk, of welke container deze week aan de straat gezet moest worden. Ze had op het vliegveld dat magazine gekocht omdat de kop op de cover haar had aangesproken: VIND DE ROMANTIEK TERUG. Dát moesten ze doen. En een paar dagen samen doorbrengen in een mooi huis op een zonnige plek was dan toch een goed idee?

De bagageband kwam eindelijk hortend en stotend in beweging. Robert ging dichterbij staan om hun koffers te pakken. Het was geen gekke vraag waarom zij en Lucy geen contact hadden gehouden. Dat had ze zichzelf ook afgevraagd toen ze gisteravond in slaap probeerde te vallen, maar ze wist het niet. Na hun afstuderen hadden ze beloofd contact te houden, maar het was anders gelopen. Nu ze hier waren, maakte de gedachte Lucy zo weer te zien haar een beetje zenuwachtig. Zevenentwintig jaar was een lange tijd. Wat als ze geen klik meer hadden?

'Daar is de eerste.' Robert trok het handvat van haar koffer uit en rolde het ding naar haar toe voordat hij verder zocht naar zijn eigen exemplaar.

Haar telefoon gaf een paar piepjes, wat betekende dat er eindelijk verbinding was met het Spaanse netwerk. Er kwam een berichtje van Lucy binnen, waarin Lucy schreef dat ze al in de aankomsthal stond en zich erop verheugde hen te zien. Gisteravond had Ellen een verzameling oude dozen doorzocht, op zoek naar foto's van de drie jaar die ze samen aan de universiteit hadden doorgebracht. Het leek haar leuk die mee te nemen. Lucy was vroeger beeldschoon en had altijd zo in de belangstel-

ling gestaan dat de andere meisjes in hun groep net zo goed onzichtbaar hadden kunnen zijn. Ze had ook geprobeerd Lucy online te vinden, om te kijken hoe ze er nu uitzag, maar Instagram en Facebook leverden niks op en ze had haar niet om een foto durven vragen. Ze zou haar toch nog wel herkennen?

De tweede koffer kwam aangehobbeld over de bagageband, die zo piepte dat Ellen ervan huiverde. Ze maakte zich zorgen om de kleding die ze mee had. Er was heerlijk zonnig weer voorspeld in Málaga, maar dat betekende korte broeken, T-shirts en – het engst van alles – een zwempak. Grace, haar oudste dochter, had gisteren gezegd dat ze wel een bikini mocht lenen. Bij die gedachte had ze zich bijna verslikt in haar boterham met kaas en augurk.

Robert liep met de tweede koffer naar haar toe. ‘Zullen we gaan?’

Ze werden omgeven door opgetogen kletsende vakantiegan- gers. Hoe dichter de ontmoeting met Lucy naderde, hoe zenuw- achtiger Ellen werd. Was het absurd geweest om gisteren na één telefoongesprek die vlucht te boeken? Wat als ze elkaar na al die jaren niets meer te zeggen hadden? Ze zouden wel een avondje herinneringen aan hun studietijd kunnen ophalen, maar ze zou- den er drie avonden zijn. Hoe mooi het huis en het zwembad ook waren, en hoe heerlijk het weer ook was, als ze geen klik meer hadden, zou het een erg ongemakkelijke vakantie worden. Wat als Robert gelijk had gehad en het echt een slecht idee was geweest? Ze pakte zijn hand. ‘Wil je in elk geval wel proberen om ervan te genieten?’

Zijn gezicht betrok en even leek het alsof hij iets serieus wilde zeggen, maar toen fleurde hij weer op en glimlachte hij. ‘Ik zal mijn uiterste best doen.’

Toen ze de zonnige ontvangsthall in liepen, liet Ellen haar blik langs de wachtende mensen gaan. Ze probeerde niet in de weg

te lopen van de degenen achter haar, maar vertraagde haar pas en tuurde langs mensen die elkaar in de armen vielen en elkaar in melodieus Spaans begroetten, speurend naar een bekend gezicht.

En daar was ze, Lucy! Gebruind, slank, in een crèmekleurig maatpak met een laag uitgesneden zwarte zijden blouse die iets van haar décolleté toonde. Ellen had absoluut niet verwacht dat ze er zo aantrekkelijk uit zou zien. Waarom had ze niet naar Grace geluisterd en iets modieus aangetrokken voor de vlucht?

Lucy zwaaide en haar smalle diamanten armband ving het licht dat door de grote glazen ramen naar binnen scheen. 'Robert! Ellen! Hier!'

Achter de afzetting stonden taxichauffeurs die bordjes ophielden met de namen van de mensen op wie ze stonden te wachten. Ze keken bewonderend Lucy's kant op. Blijkbaar viel ze nog steeds op. Robert versnelde zijn pas en kwam vlak voor Ellen bij de afzetting aan. Lucy omhelsde hem en zei iets in zijn oor wat Ellen niet verstond, omdat het zo rumoerig was. Toen draaide Lucy zich naar Ellen, met een volmaakte glimlach, en omhelsde haar kort. Lucy rook naar dure parfum. 'Ik ben zo blij dat jullie allebei konden komen.'

Achter Lucy stond Robert, met een ondoorgrondelijke uitdrukking op zijn gezicht. Misschien maakte deze impulsieve reünie hem nerveus, maar iets in zijn blik bezorgde Ellen een vreemd ongemakkelijk gevoel.

2

Zoals Ellen al had verwacht, was Lucy's huis geweldig. Het lag aan de voet van een heuvel, net buiten het centrum van Málaga, aan een weg die omhoog slingerde. In haar lichtblauwe Renault reed Lucy de vierkante binnenplaats voor het mooiste huis dat Ellen ooit had gezien op. Het had twee verdiepingen, glad gepleisterde muren, een dak met dakpannen en achter een mooie fontein een zware houten voordeur met een grote overwelling.

‘Wauw.’ Ze zag haar eigen jaloezie weerspiegeld in Roberts ogen. ‘Wat een plek.’

Lucy remde hard en parkeerde op de hellende ondergrond, zette haar zonnebril op haar hoofd en tuurde door de autoruit naar de woning. ‘Een van de voordelen van getrouwd zijn met een projectontwikkelaar. Het huis was niet meer dan een geraamte toen we het kochten. Kom binnen kijken.’

Buiten rook het lekker, maar de middag was drukkend warm, te warm voor de spijkerbroek die Ellen voor de vlucht had aangetrokken. Haar T-shirt kleefde aan haar rug. Robert maakte het bovenste knoopje van zijn overhemd los, maar zag er nog net zo fris uit als Lucy. Hij genoot altijd van de warmte.

Binnen boden een koele marmeren vloer en de airconditioning Ellen wat verkoeling, maar ze kon niet wachten om zich te ontdoen van haar klamme kleding en te gaan douchen. Lucy gooide de dubbele donkerhouten deur naar een keuken met

granieten werkbladen open. Op het aanrecht stond een ijsemmer met een smaragdgroene fles, naast drie kristallen glazen. 'Cava. Uit Joe's bijzondere collectie. We moeten echt een toost uitbrengen op jullie bezoek. Ik schenk wat in en dan laat ik jullie kamer zien.'

Een stukje verderop in de koele gang leidde een dubbele witte deur naar een grote, ruime kamer. Het tweepersoonsbed in het midden van de kamer, met het schone witte beddengoed, zag er fris en uitnodigend uit. Tegen de muur stond een kersenhouten kaptafel met een grote spiegel. Lucy liep met grote passen door de kamer en opende de dubbele ramen naar een balkon dat uitzicht bood op een groot, azuurblauw zwembad. Ze draaide zich glimlachend om. 'Is dit oké?'

Ellen kon zich niet herinneren wanneer ze voor het laatst op zo'n mooie plek had verbleven. 'Het is geweldig. Misschien blijf ik wel.'

Lucy liep de kamer door en was alweer bijna bij de deur, maar bleef even naast Robert staan en raakte zijn arm lichtjes aan. 'Waarom kleden jullie je niet alvast om? Dan zie ik jullie zo bij het zwembad. Neem de tijd.'

Robert was duidelijk opgevrolijkt sinds de vlucht en dat kwam niet alleen door het zonnige weer. 'Dat hoeft je geen twee keer te vragen.'

Ellen knikte beleefd glimlachend, maar het idee stond haar veel minder aan. Ze zou zich in haar nieuwe corrigerende badpak moeten hijsen en Lucy zou er veel beter uitzien.

Zodra de deur dicht was, knoopte Robert zijn overhemd los. Zijn huid was gebruind en zijn borst was gespieerd omdat hij de laatste tijd naar de sportschool ging. 'Dat zwembad ziet er geweldig uit. Precies wat ik nodig heb.'

Vijf minuten geleden had ze ook naar verkoeling verlangd, maar nu ze hem zich zag uitkleden, vroeg ze zich af of ze inder-

daad hun tijd konden nemen, zoals Lucy had gezegd. Eerst even een momentje voor henzelf, misschien zelfs even samen douchen. Met een verwachtingsvol gevoel trok ze haar T-shirt over haar hoofd en liet die op bed vallen.

Maar toen ze zich omdraaide, stond Robert al in zijn zwembroek bij de deur. 'Zie ik je zo beneden?'

Ze verbeet haar teleurstelling en draaide zich weg, om te verhullen dat ze zich geneerde omdat ze iets heel anders had gedacht dan hij. Hij wilde niet eens op haar wachten. 'Ik kom zo. Wil je je niet insmeren?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Ik duik meteen het zwembad in. Neem de zonnebrand maar mee, dan smeer ik jou zo in.'

Ze onderdrukte de neiging om op te merken dat hij zich moest insmeren voordat hij het water inging. Ze was zijn moeder niet.

Over moeder-zijn gesproken... Ze stuurde haar twee meisjes vlug een berichtje om ze te laten weten dat zij en Robert veilig waren aangekomen. Daarna nam ze een paar foto's van de kamer en deelde die. Een paar seconden later had Abigail al een hartje gestuurd. Toen ging haar telefoon omdat Grace met haar wilde facetimen.

'Hoi, mam. Het ziet er geweldig uit, is dat jullie kamer?'

'Ja. We hebben een balkon met uitzicht op het zwembad. Je vader is er al.'

Ze liep naar het raam en schoof de lichte vitrage opzij om Robert beneden te kunnen bekijken. Hij hing in het water, met zijn bovenarmen op de marmeren zwembadrand. Lucy zat naast hem, met een glas cava in haar hand. Haar benen bungelden in het water en ze was jaloersmakend bruin en slank. Ze had duidelijk geen corrigerend zwempak nodig. Ze droeg een hoed met een grote rand, tegen de zon, en kon zo van een van de bladzijden uit Ellens magazine zijn gestapt. Ellen was blij dat ze bij haar

badpak ook een bijpassende omslagdoek had gekocht en hoopte dat de doorschijnende stof haar rondingen zou verzachten in plaats van ze te accentueren.

Vanaf haar telefoonscherm keek Grace haar met een frons op haar voorhoofd aan. 'Waarom ben je niet bij pap in het zwembad?'

Hoewel ze de tijd miste toen de meisjes nog klein waren, had het ook zo zijn voordelen om een dochter van midden twintig te hebben. Een van de grootste voordelen was dat je altijd iemand had die je wel eerlijk modeadvies wilde geven. 'Ik probeer de moed te verzamelen om me in mijn nieuwe zwempak te tonen. Het was het enige in mijn maat en ik ben bang dat het décolleté een beetje te diep uitgesneden is.'

Grace rolde met haar ogen. 'Laat zien.'

Ellen drukte op het scherm zodat de camera niet meer op haar gezicht gericht was en richtte hem op de spiegel waar ze voor ging staan. Ze bekeek zichzelf met een kritische blik en zag dat het elastiek van haar zwarte badpak bij haar bovenbenen strak zat, maar maakte zich er meer zorgen over of het te bloot was. 'Wat vind je ervan? Is mijn badpak te laag uitgesneden? Eerlijk zeggen.'

'Dat doe ik toch altijd? Je ziet er prachtig uit, mam. Je borsten zien er prima uit.'

Natuurlijk bedoelde Grace dat het badpak inderdaad te bloot was. Ellen trok het een stukje omhoog. 'Je zou Lucy eens moeten zien. Ze lijkt wel tien jaar jonger dan ik. Ze vindt vast dat ik er niet uitzie.'

Op het scherm rolde Grace nog een keer met haar ogen. 'Je moet ermee ophouden om je druk te maken over wat andere mensen van je vinden, mam. Je ziet er geweldig uit, echt.'

Ellen liet zich met een zucht op de rand van het bed zakken. 'Nou, hoe dan ook, ik moet er maar eens heen. Ik zei tegen je vader dat ik er zo zou zijn.'

Ze keek nog een keer uit het raam. Ze kon Roberts gezicht niet zien, maar ze hoorde het gespetter van zijn armen en benen die door het water bewogen en Lucy's vrolijke lach. Zo ging het nou altijd. Robert wilde nooit ergens naartoe en hij wilde nooit iemand zien, maar als hij er eenmaal was, trok hij alle aandacht naar zich toe.

Grace had duidelijk genoeg van het gesprek over het badpak. 'Nou, nu weer even over mij. Ik wilde je hier eigenlijk niet over bellen nu je op vakantie bent, maar toen stuurde je me dat berichtje en dacht ik dat het toch geen probleem zou zijn.'

Ellens nekharen stonden recht overeind. Als moeder voelde ze aan dat er iets aan de hand was. Wat wilde Grace vertellen? *Laat het alsjeblieft iets positiefs zijn.* 'Je mag me altijd bellen. Wat is er?'

'Nou, Max moet plotseling naar Dubai, voor zijn werk. Jack van kantoor zou gaan, maar hij is ziek geworden. Dus nu hebben ze Max gevraagd om te gaan. Hij vertrekt komende vrijdag.'

Grace klonk zo opgetogen dat Ellen al wist wat er zou volgen. 'En?'

'Hij heeft me gevraagd om met hem mee te gaan.'

Natuurlijk. 'Dat is leuk, schat, maar je kunt toch niet zo last minute vrij krijgen?'

Grace trok haar neus op. 'Oké, ik weet dat je dit niet goed zult vinden, maar ik vind het geniaal. Ik kan me vrijdagochtend ziek melden en zeggen dat ik hetzelfde heb als Jack. Dat is heel geloofwaardig.'

Dat wist Ellen nog niet zo zeker. 'Maar wat als ze erachter komen, Grace? Dan word je misschien ontslagen.' Ellen stond nog steeds bij het raam en zag dat Lucy zich moeiteloos van de zwembadrand het water in liet glijden, bijna zonder te spetteren. Omdat Lucy nog steeds die hoed met de brede rand droeg, kon Ellen Robert niet zien.